

MUSIELSKI STANISŁAW (1891-?)

Urodził się 12 kwietnia 1891 roku w Pogorzeli jako syn Teofila i Weroniki z domu Tomaszewska. Miał braci: Stefana (poległ w I wojnie światowej), Jana (1904-1990) oraz siostry: Annę, Marię, Stanisławę i Cecylię. Uczęszczał do Szkoły Powszechnej. W 1913 roku został wcielony do armii niemieckiej. Brał udział w I wojnie światowej. Zwolniono go ze służby w 1918 roku. Po wybuchu powstania wielkopolskiego, 29 grudnia 1918 roku wstąpił jako ochotnik do oddziału Straży Ludowej w Pogorzeli. Został wyznaczony na stanowisko sekcyjnego.

Brał udział w oswojeniu Pogorzeli (3 stycznia 1919 roku) i przejmowaniu urzędów z rąk niemieckich, odbieraniu broni kolonistom niemieckim w Pogorzeli i okolicznych wioskach. 5 stycznia 1919 roku oddział Straży Ludowej został przekształcony w kompanię pogorzelską, w której pełnił służbę jako sekcyjny. Po oswojeniu Pogorzeli wraz z oddziałem udał się do Koźmina Wielkopolskiego. 2 lutego 1919 roku z powstańców kompanii pogorzelskiej została utworzona 2. kompania I batalionu koźmińskiego pod dowództwem sierżanta Wojciecha Kucharczyka. Kompania została wyposażona w brakujący sprzęt i uzbrojenie, a 4 lutego 1919 roku w godzinach rannych ochotnicy złożyli przysięgę powstańczą i wyruszyli do Miejskiej Górki, gdzie mieściło się dowództwo powstańcze w powiecie rawickim. Brał udział w II bitwie rawickiej z 5 na 6 lutego 1919 roku. Pododdział otrzymał zadanie zajęcia Dąbrówki we współpracy z 1. kompanią jarocińską. Podczas nieudanej próby zajęcia Dąbrówki został lekko ranny. Po II bitwie rawickiej przebywał z kompanią w Żołędnicy, a 15 lutego na miejsce zakwaterowania pododdziałowi wyznaczono Szurkowo.

Podczas tworzenia Wojsk Wielkopolskich otrzymał przydział do 12. kompanii III batalionu 11. pułku strzelców wielkopolskich (późniejszy 69. pułk piechoty). W lutym 1919 roku mianowany został na stopień kaprała, a w lipcu tegoż samego roku na plutonowego. Jego kompania została skierowana do Jutrosina, gdzie przebywał od 26 lutego do 7 marca, a następnie została skierowana na linię demarkacyjną Janowo-Zaborowo-Wielki Bór-Zmysłowo-Nad Stawem do Rudy. Od 7 kwietnia przebywał wraz z pododdziałem na odcinku linii demarkacyjnej Pomocno-Zaorle-Sowy i tu został do momentu zwolnienia ze służby 15 października 1919 roku. Później pełnił służbę w Straży Granicznej.

Od 22 lutego 1931 roku należał do Związku Weteranów Powstań Narodowych 1914-1919 Koło Jutrosin, później do Związku Powstańców Wielkopolskich – w którym pełnił funkcję chorążego jutrosińskiego Koła. Mieszkał w Jutrosinie. Uznaný przez komisję lekarską za inwalidę wojennego. Nie znana jest data jego śmierci. Związek małżeński zawarł 6 lipca 1920 roku z Marianną Malborowicz. Miał syna Czesława (ur. 1921 r.) i córkę Teresę (ur. 1930 r.).

Odznaczony Medalem Pamiątkowym za Wojnę 1918-1921, Odznaką Pamiątkową Wojsk Wielkopolskich oraz Wielkopolskim Krzyżem Powstańczym (1958).